

PETR MOTÝL

Tenkrát U Terflerů

TENKRÁT U TERFLERŮ

PETR MOTÝL
TENKRÁT U TERFLERŮ

Petr Motýl: Tenkrát U Terflerů

Kniha vychází s podporou Ministerstva kultury České republiky

Copyright © Petr Motýl, 2022

ISBN 978-80-7511-702-1

ISBN 978-80-7511-703-8 (epub)

ISBN 978-80-7511-704-5 (pdf)

„Docela jinak se chápe díla básník a jinak si počíná při práci historik. Básníci mohou podávat o čemkoli zprávu, mohou cokoli vložit do svých zpěvů, jak se to udát mělo, nikoli jak se to skutečně zběhlo.“

„Někteří však přece jen viní autora z toho, že mu nějak vypovídá paměť.“

„To je však jen proto, že si čtenář tištěné dílo důkladně prohlédl a neušla mu ani jedna jediná chyba, jeliikož po každé z nich bedlivě slídl, se zalíbením a sobě pro potěchu...“

Miguel de Cervantes, Důmyslný rytíř Don Quijote de La Mancha

„Krejčí z naší ulice, pan Barták, když si přečetl tuto legendu a zjistil, že to je skutečně on a že se to tak skoro všechno opravdu stalo, hrozívá mi holí a volá na mne: ‚Vy duše jedna zatrachtilá, budete bit!‘ Zato pan Zámečník, holič, když si přečetl o sobě a o své officině, pan Zámečník byl potěšen a na chodbě u vodovodu mi z vděčnosti vysvětlil obsah tří obrázků, které visí na zdi jeho provozovny. A paní Zámečnicková s velikým gestem vztyčeného ukazováku dodala: ‚A hlavně, že pan spisovatel neuráží, neuráží!‘

Avšak já pořád myslím na krejčího pana Bartáka a na ostatní občany, které jsem do prózy zatáhl plným jménem a kteří se zrovna tak jako on cítí dotčeni na své cti a kteří se domnívají, že já jsem zkreslil obraz, který si každý sám o sobě pracně vytvořil! Až zase jednou po druhé straně naší ulice půjde pan Barták s holí, přeju k němu a poprosím jej, aby tou holí mne udeřil mezi rohy, abych už si jednou dal pokoj se zatahováním jmen a příjmení nevinných lidí do svých dryáckých textů. Anebo abych je pokaždé zkomolil?“

Bohumil Hrabal, Morytáty a legendy

Lucie
pivo zlatem zalije
Aneta
pivu tmu zašeptá

a tak je U Terflerů zároveň
noc i den

PROLOG

MALOSTRANSKÉ NÁMĚSTÍ

„Ještě jedno pivo?“

„Dám si,“ přikývne básník Petr Motýl a pokračuje v pohlížení na kopuli a věž chrámu svatého Mikuláše. To pohlížení od stolku v podloubí Malostranské Besedy na Malostranském náměstí básníka velmi těší.

„Na zdraví,“ položí s normovanou průpovědí na rtech pingl půllitr pilsenského.

To je úžasné pivo, pomyslí si Petr Motýl, když se napije. A ten Dientzenhofer.

Slunce svítí přes střechu profesního domu vedle malostranského chrámu. A nehřeje až moc, ale ne zas moc málo. Je konec září. Měď na kopuli svatého Mikuláše zelenkavě pableskuje.

Ne jako ty patoky U Terflerů, pomyslí si básník sedící sám a sám u dvoumístného stolku s výhledem na takřka celou dolní část náměstí, historického to klenotu Prahy a světa.

Ale stejně u Terflerů bylo krásně, prohrábne si poeta knír na bradě a teskně zavzpomíná.

EXPOZICE

LEDEBURSKÁ ZAHRADA

V Ledeburském paláci začala v první sobotu měsíce června prohlídka pořádaná v rámci *Dnů pražských zahrad*.

Bylo hrozné vedro.

Psal se rok dvou tisící patnáctý, na malostranské zvonici odbila druhá odpolední.

Bylo strašné vedro. Třiatřicet Celsiových křepelek.

Dostavilo se osm Japonců a devět českých důchodců.

„Postavíme se třeba tady!“ zavelel vousatý průvodce v černém širáku a saku neobvyklého střihu.

Návštěvníci se poslušně seskupili na rozpáleném písku před sallou terenou. A slunce se do nich pustilo rázně jako pražský prezident do püllitru becherovky.

„Ještě než se dostanu k výkladu o salle tereně, chtěl bych upozornit na jednu velmi zajímavou záležitost. Ledeburský palác byl dostavěný Marií Charlottou z Trauttmansdorffu, rozenou Slavatovou z Chlumu a Košumberka, která umírá v roce 1716. Tato klíčová kněžna je ikonicky spojená se zásadními postavami českých dějin, Trautenberkem a místodržícím vyhozeným z Hradu do hnoje. Fresky v salle tereně, mistrovské dílo Václava Vavřince Reinera, můžeme datovat až k roku 1730, kdy je majitelem paláce Josef hrabě Sereni. Proč tedy Ledeburský palác, potažmo zahrada? Podle mnohem pozdějších majitelů, rodu Ledebour-Wicheln, který pochází z Vestfálska, kde je doložen k roku 1195 nejstarší Ledebour jako ministeriál biskupa v Osnabrücku. Do Osnabrücku vám doporučuji si zajet, je tam pozdně románský kostel založený ovšem už Karlem Velikým v roce 780 a zásadní modernistické divadlo z roku 1905 od architekta Martina Dürflera, který je autorem velmi, opravdu velmi zajímavého projektu Technické univerzity v Drážďanech z roku 1913, Drážďany máte za rohem!“ zdvihl vousatý průvodce v černém širáku zapálenou cigaretu (zákaz kouření v zahradě Ledebourů) a namířil její oheň na osm uhranutých Japonců. Japonci fascinovaně naslouchali, bohemizovaní důchodci neměně.

„Co je ale na Ledebourech neboli Ledebourech-Wicheln zásadní? Ano, je to jejich vlastnictví venkovského sídla v Peruci u Loun v letech 1673 až 1814. V Peruci dostal v roce 1946 od československého státu jedno křídlo tohoto zámku k užívání geniální český

malíř Emil Filla, od roku 1945 profesor na Vysoké škole umělecko-průmyslové, kde byl učitelem mého otce.“

Slunce peklo. Zvučný, výrazný, příjemný hluboký hlas průvodce se nesl nádvořím paláce a popínavé větve spatra pronášených vět ovíjely nádvoří luznými květy rétoriky. Návštěvníci vycházky zažívali pocity pražených kávových zrn.

„A teď něco spíš pro zajímavost, přece jenom už tady chvilku stojíme,“ pohlédl vousatý průvodce Ledeburskou zahradou po hodině výkladu na hodinky a poté si narovnal černý širák, který mu sklouzl do čela. Vedro se ho evidentně nijak nedotýkalo.

„A až vám teď povím něco pro zajímavost, hned si půjdeme do sally tereny prohlédnout fresky Václava Vavřince Reinera. Takže, když se podíváte Ledeburskou zahradou nahoru, nepřipomíná vám to něco?“

Návštěvníkům vycházky Ledeburská zahrada připomíná zemi, z níž pochází slunce (Japonci), Sluneční hrob (důchodce rocker) a větu z Malého prince: „Víš, když je člověku smutno, má rád západy slunce.“

„Ano, vidím, že vám to všem došlo,“ usmívá se vousatý průvodce v širáku. „Monte Carlo, Velká cena Monaka, samozřejmě. Jediný okruh formule 1, který vede přímo městem. A schodiště, na které se právě díváme, to jednoznačně můžeme přirovnat k proslulé vlásence u Grand hotelu, kde se formule otáčejí o sto osmdesát stupňů a prudce sjíždějí dolů z kopce. Absolutní rekord v počtu vítězství ve Velké ceně Monaka drží Ayrton Sena, který tu vyhrál pětkrát za sebou v letech 1989 až 1993. Vzápětí se dostaneme do sally tereny, a tam uvidíme, že Václav Vavřinec Reiner tu ztvárnil scény, v nichž smrt přichází nečekaně, což je příznačné a osudové, protože nečekaně zahynul i Ayrton Sena, a jeho pohřbu v São Paulu se zúčastnilo jeden a půl milionu lidí. Na hrobě má Ayrton Sena nápis *Nada pode me separar do Amor de Deus*. Nic mě nedokáže oddělit od lásky Boží.“

Vedro bylo strašné. Účastníci neoddělení od vedra stáli v Ledeburské zahradě už hodinu a půl na místě na rozžhaveném písku.

Japoncům se tím horkem odpařila všechna žlutá barva z kůže, ostatní znaky jejich rasy jim zůstaly. Vybledlí Japonci vypadali divně.

„A nyní vstoupíme do sally tereny a prohlédneme si fresky zobrazující výbuch Vesuvu a zkázu Pompejí. Ve freskách jsou zasaženy kusy sopečného tufu, které nechal Josef hrabě Sereni dovézt přímo z Vesuvu.“

Čeští účastníci vycházky by se byli v tu chvíli do jednoho přihlásili k heslu vytesanému nad vstupem do Ledeburského paláce, kdyby si ho byli bývali, když vstupovali, všimli.

*Angeli Tui sancti habitent in ea domo – qui nos in pace custodiant.
Ať v tomto domě přebývají Tvoji svatí andělé – kteří nás ochraňují v pokoji.*

PETRÍN

Petrín je kopec jenom z jedné strany, směrem k Blahavě. Nahoře je pláň, na které byl popraven Josef K. Na okraji té pláně je Petřínská rozhledna, ta slečna, již vězní za mříží, celý den stojí nahá, proto se po ní ohlíží celá Praha.

Ano, nahoře na strahovské pláni sny končily špatně. Slečnu zamřížovali do rozhledny, Josefu K. probodli srdce. Svahy Petřína v zahradách Nebozízek a Kinského sadech byly ale ze snů lehkých a barevných jako peří ptáků ráje. Tak, jak to zaznamenal páter Krolmus v polovině devatenáctého století: vinice rajská v dnešních Kinského sadech, peklo v zahradě Strahovské, nahoře nad Strahovským klášteřem.

Hospoda U Terflerů se usadila v koutku pod vinicí ráje. Za náměstím, které nikdy náměstím nebylo a z nějž crčel vodotrysk. Kapkami vody v něm prosvítala vůně stromů z Petřína. Ty kapky stékaly po čerstvě načepovaných půllitrech v hospodě U Terflerů.

POPRVÉ

Průvodce vycházkou po Ledeburských zahradách, muž v černém širáku a saku obzvláštního střihu rád odebral by se po odprůvodcované vycházce na pivo, ale to, jak kapitalismus zatočil s hostinskými podniky na Malé Straně, se mu veskrze nezamlouvá. Ale přece kouká, kam by na půllitr vlez. Nevleze nikam, až odstředivost zaneše ho horkým červnovým sobotním odpolednem za vodotrysk na Smíchově, který: trysk a šplouch tam, kde druhdy tank.

A za vodotryskem? V místě, kde v časech tanku V Koutku slulo místo výčepní? Ha! Cedule fungl nová na šikmém průčelí: DOBRÉ PIVO ZA 23 KORUN. Nad tím titul: U Terflerů. A dva prosté emblémy pivovaru Kácov.

„Ano, jedno mi dejte.“

Ve chvíli, kdy je půllitr U Terflerů předložen před širák, padne na muže jménem Robert Antropius v tramvaji číslo devět žízeň ohromná jako svah Petřina, pod jehož úpatím elektrovůz právě drncá po vodicích linkách z oceli vložených do vozovky, po které formanské vozy drncávaly, dávno dávno tomu. Formani na kozlících těch vozů, ti mívali vám žízeň! Celý Smíchov v době formanské pozůstával z hospod formanek...

Žízeň a vzpomínka na formany přimějí Roberta Antropiuse oděného v kratásech a kostkované košili s krátkým rukávem k výstupu ze zázraku techniky počátku dvacátého prvního století, a to v zastávce Švandovo divadlo.

„Tady má být ta nová hospoda, jak mi o ní říkal Jakub Sejkora,“ pomyslí si Robert Antropius. „Laciné pivo, interiér jak zastara, hostů chodí zatím pár, tak to Jakub Sejkora povídal, bydlí o ulici dál, tak na tu knajpu trefil, dneska ale na pivo nemůže, má tady přítelkyni z Olomouce, germanistku Veroniku. To je pěkné jméno, Veronika, jako má ta moje Veronika, ale ta se na dnešek na odpoledne domluvila s Jasmínou, tak já si jedno pivo můžu dát...“

To všechno běží Robertu Antropiusovi hlavou porostlou černým, vzhůru trčícím nedlouhým vlasem, ba mnohem víc jeho hlavou víří a koluje, jak o tom psával rodák z Dublinu, který žízeň míval ukrutnou.

Vida! Tady to je!

DOBRÉ PIVO ZA 23 KORUN. U Terflerů. Dva prosté emblémy pivovaru Kácov.

„Dobrý den,“ halasí Robert. „Kácov. To je vynikající pivo. To je skvělé, že ho máte.“

„Zatím máme desítku,“ usměje se muž v brýlích s tlustou černou obroučkou, který stojí za výčepem. Výčep stojí přímo proti vchodu. Slunce stojí nad Petřínem.

„Ale chceme mít i dvanáctku a jeden speciál.“

„Já jsem byl přímo v Kácově několikrát. To je výborné pivo. Ale v Praze moc vidět není. To je ohromné, že teď vím, kam na něj můžu zajít.“

Robert se rozhlíží. V hospodě sedí jeden vousatý a vlasatý host

v obzvláštním saku. Posadil se ke stolku pro čtyři hned u vchodu a dívá se skleněnou výlohou, oknem velikánským, kamsi do dáli. Na opěradlo vedlejší židle si zavěsil černý širák.

„Toho já odněkud znám,“ pomyslí si Robert, načež uchopí briskně načepovanou sklenici, kterou mu výčepní přisunul po pultu pípy hladkém, stříbrném, skvoucím.

V ten moment sedící host otočí dálký pohled svůj na muže inženýrsky brýlatého, na čepováka.

„Přeplňovaný motor BMW M12, jeden a půl litru.“

„Patnáct set koňskejch sil. Udělaný je to ze starejch motorů M10, který měly najeto nejmíň sto tisíc kilometrů. Pak se nechaly půl roku venku na dvoře a toho půl roku na ně zaměstnanci chodili povinně chcat místo na hajzly.“

„Geniální konstrukce. Takže určitě víte, kdo ji navrhnul.“

„To si nepamatuju. Akorát vim, že Nelson Piquet s tím motorem vyhrál formuli 1 v třiavosmdesátým. Já jezdil vždycky v bavoráku.“

„Ten motor zkonstruoval Alex von Falkenhausen a do sériové výroby šel v roce 1962. Geniální dílo. A úprava pro formuli, to je Paul Rosche, naprostá legenda.“

Robert Antropius na stojáka u pultu upíjí. Přímo loká. V hlavě mu to šrotuje jako v převodovce. Jasně! To je básník Jakub Synecký! Toho znám z vyprávění od Ivana Martina, ale viděl jsem ho akorát jednou v Liberálu, a ani nás nikdo nepředstavil.

V pauze, kterou si čas od času dopřejí i motory BMW, Robert Antropius mžikem překoná vzdálenost mezi výčepem a stolem s vousáčem.

„Dobrý den, pane Synecký. Já vás znám, já jsem kamarád Ivana Martina. Jednou jsem se s vámi potkal, ale to si asi nebudete pamatovat. Já mám doma vaši knížku.“

„Moji knížku?!“

„Kniha Altdorferova.“

„Vy jste čtenář Knihy Altdorferovy????!!!“

„Můžu si na chvilku přisednout?“

„Pane výčepní, tři vodky.“

„Já jsem tady bavorákem.“

„Tak dvě vodky. Finské.“

„Mám pražskou.“

„Dvě!“

Robert Antropius si sedne.

„Já jsem Robert.“
„Těší mě, pane Roberte.“
„Ono je tady vidět na Pražský hrad!“
„A proč myslíte, že jsem si sednul zrovna sem? Ten výhled, to je naprosto zásadní záležitost.“
„Tady jsou ty vodky.“
„Já si dám ještě pivo.“
„Já taky,“ říká Robert, který už stihl půllitr takřka vyloknout.
„A jaké je vaše celé ctěné jméno?“
„Robert Antropius.“
„Antropius! S takovým jménem, nejste náhodou básník?“
„Tak trochu.“
„Ale jaké trochu! Prosím vás, tak buď jste básník, nebo nejste básník!“
U stolu pod oknem, kterým je vidět z hospody U Terflerů na Pražský hrad, byl v tu chvíli položen základní kámen. Bác! Ale že ten kámen do základů žuchnul.
A ten výčepák na sklonku toho horkého červnového sobotního odpoledne? Provozovatel provozovny Franta Kobliha.

IVAN MARTIN

Ivan Martin je postavou hrozně vysoký člověk oblečený vždy decentně elegantně. Perfekcionista a detailista. Má velmi bledou tvář a v ní výrazné tmavé oči. Vlasy nosí v culíku, aby si je neupatlal od perfekcionistačích barev. Všechno ručně malované.

POKRAČOVÁNÍ V ZAKLÁDÁNÍ

„Ivan Martin byl váš žák. Hodně mi o vás vypravoval,“ říká Robert Antropius.
„Dáte si ještě vodku, pane Roberte?“
„Jednu bysme si mohli dát, pane Synecký.“
„Jednu flašku vodky, mistře výčepu! Finské.“
„Já myslel ještě jednoho panáka???“ děsí se Robert Antropius.
Vlasy, které mu trčí vzhůru, mu vstávají.
„Máme jenom pražskou.“

„Pořád jenom pražskou? Tak nám ji přineste.“

„A nezteplá vám?“

„A to si jako myslíte, že za knížete Vladimíra si na staré Rusi vodku chladili? Víte, co se píše v Nestorově kronice? *Rusům jest pítí rozkoš, nemůžeme bez toho býti.* A tím kníže odůvodnil, proč Rusové nemohou přijmout islám. Takže díky vodce se pak nestavěly v Rusku mešity, ale pravoslavné chrámy.“

Výčepní staví na stůl zapečetěnou flašku pražské vodky.

„To vypadá jako pečeť knížete Hleba Polockého z roku 1330.“

„Na zdraví, pánové.“

„A to my si na to zdraví dáme.“

A dají si.

On Robert Antropius dokáže pít jako Ilja Muromec. A Jakub Synecký dokáže pít jako Dobryča Nikitič. I pijí, pijí jako bohatýři.

A tak, jak řekl při položení základních kamenů Národního divadla Karel Sladkovský, politik za české vlastenectví rakouským státem odsouzený k smrti a osm let žalářovaný:

„Zaplesej, dlouho svírané srdce české, zaplesej, sbratřené s ním srdce slovanské!“

Nuže?

!!!

Jakub Synecký a Robert Antropius sedící v hospodě U Terflerů u stolu s výhledem na Pražský hrad okamžitě rozpoznají, že se právě zrodilo cosi epochálního a že ten okamžik je slavnostní chvílka!!! !!! !!!

Ještě něco od základního kamene?

Ano!

Tedy:

Nechť toto símě šťastně ujme se, klíčí a vzejde!

JAK SE ROBERT ANTROPIUS OCITNUL V TRAMVAJI DEVÍTCE U ŠVANDOVA DIVADLA

Nejdříve Robert Antropius cestoval tramvajemi ze svého bydliště v Radlicích do Hrdlořez. U nohou mu jako věrný pes spočíval modrošedý batoh.

Je parné červnové sobotní odpoledne. A v srdci toho odpoledne má Robert v Hrdlořezích sraz s majitelem internetového antikvariátu. Hodlá od něj zakoupit knihu veršů prokletého poety Ladislava Landy.

Ladislav Landa byl z Radlic.

Antikvariátník je z Hrdlořez a těší se, že zákazníka napálí.

Sraz s antikvariátníkem jest určen v hospodě U Pegase.

„U Pegase! Tam to bude chutnat! Jako básnický pramen!“

A ještě se Robert těší: jak si cestou k Pegasově hřebčinci někam odskočí na jedno do výčepu. I vyhlíží z tramvaje číslo devět příhodnou pivnici jako Antonio, kupec benátský, své lodě se zbožím. Robert Antropius miluje Benátky.

„Svislá krajka benátských fasád je ta nejlepší linie, jakou kdy čas alias voda na souši vytvořily. Navíc je tu nesporná vazba, ne-li přímá souvislost mezi pravouhlostí rámu této krajky – totiž místních domů – a anarchií vody, jež pohrdá pojmem tvaru. Jako by si tu prostor více než kdekoli jinde byl vědom své méněcennosti ve vztahu k času a jako by odpovídal tou jedinou dimenzí, kterou čas postrádá: krásou. A proto voda přijímá tuto odpověď, překrucuje ji, cupuje a trhá na kusy, ale nakonec ji přece jen vcelku neporušenou unáší k Jaderskému moři.“

Pamatováka má Robert výborného, takže si může v kostkované košili s krátkým rukávem mumlat v tramvaji devítce citáty z díla Josifa Brodského bez nahlížení do bichle. Zároveň s myšlenkovým citováním Robert hledí oknem tramvaje na radosti života. Prohrábne si rukou vlasy. A jejich čerň vzlétne jako devadesát devět tisíc tenkých, černých a citlivých antén.

„Těch ženských všude na ulici! A v Benátkách, tam je to ráj! Já už se tak těším, jak tam pojedu. Ty Italky! Santa Maria Saluta! Ty Čiňanky v Benátkách... Svět je tak krásný...“

A devítka jede, jede, Robert se veze, veze.

„A tady vystoupím!“

Vystoupí.

Vstoupí do hospody U Kozla.

„Sem jsem chodil na pivo, když jsem chodil se Sárou. To byla úžasná ženská. Ale nějak to nešlo, tak jsme se rozešli. To byla škoda.“

Pípa. Pult. Pivo vstoupí do Roberta. Ne na ex. Ale rychle fest.

„To je to dobré! Mňam, mňam.“

„Ahoj, Roberte,“ je pinglem přerušen Robertův vnitřní monolog

tak nenadále, jako kdyby se ploutev ponorky vynořila na hladině Mlahavy pod Národním divadlem a rozřízla vodu na způsob pilky na železo. Ano: pingl vyplul z lokálu a zakotvil u výčepu.

„Tak jsi k nám zavítal, jo, Roberte?“

„Pivo je výborné.“

„Ty vole, co k nám nezajdeš častěji, Roberte. Ty vole, takovej štamgast si muj bejval, dyž sem dělal U Prdláka.“

„Já teď bydlím v Radlicích.“

„Ty vole, Roberte, tebe je škoda. Takovej z tebe moh bejt, ty vole, Žižkovák.“

„Ty si tady, myslím, už pátý rok, Míro.“

„Ty vole, ty si všechno pamatuješ, Robe. Ty sis, ty vole, dycky všechno pamatoval. Dáš si panáka?“

„Rád bych, rád, ale mám teďka něco nutného,“ dívá se Robert na hodinky.

„Vono ty, vole, tahle doba, to je doba na hovno. Každěj ve stresu. Ty vole, zastav se někdy v klidu, Roberte.“

Pingl: odplouvá s tácem piv do lokálu a rozhazuje püllitry po stolech jak Boticelliho Primavera květy jara.

Robert si maličko zavzpomíná:

S tvou něžnou hlavou blízko svojí, myšlenky plavou, spirály na tapetách stojí... Sára, tenkrát... Poslouchala Oldřicha Janotu, nosila batikované šaty, taková byla křehká, jemná.

Ten život tak nějak utíká. Ale takový je krásný.

„Ještě jedno?“ povídá výčepák.

„Ne, já musím letět. Ale pivo máš výborné, Míro.“

Robert si nandá bařoh a letí. Letí! Všechno má křídla. A tramvaj devítka dvojitá křídla. Z konečné devítky Robert letí pěšky. A je U Pegase.

„To je úžasný pajzl!“ pomyslí si, když vkročí do útroh básnického koně. „A ten název! Kdyby to nebylo tak daleko, tak by se tady mohli scházet básníci! To by se všem líbilo. Na stěně namalovaný Pegas!“

Uvnitř Pegase je prázdný po hostech. Ti sedí na jak plivanec malé zaplivané zahrádce venku. Robert zaostří i spatří jemu povědomého antikvariátníka.

„Dobrý den. Já vás znám. Já jsem Robert Antropius.“

„Dobrý den. Antikvariátník,“ představí se antikvariátník.

„Mladej pán si dá pivo?“

„Desítku.“

Pingl je i výčepním: čepuje tedy. S copem černým, břichem jak oblak oblým pípy roztáčí páky.

„My jsme se viděli na setkání antikvariátníků v devadesátém čtvrtém roce. A u vás jsem si koupil Sváté Hildegardy z Bingenu Cestvůz nebo Vidění a zjevení. Přeložil to Jakob Deml, vyšlo to v roce 1911 u Hugo Kosterky v Symposionu. Stálo to 278 korun.“

„To by teda dneska stálo podstatně víc. Nejmní desetkrát.“

„To bych si dneska vůbec nemohl dovolit.“

„Voni to vydali znovu, takže to má cenu vpodstatě jako bibliofilie.“

„Vydal to Malvern.“

„Teda ale, to je roků. V devadesátém čtvrtém roce. To jsem byl ještě úplně zdravěj. To si ale vpodstatě člověk neuvědomuje, jaký to je, když je zdravěj.“

Pingl pokládá Robertovi pivo na stůl pohybem: jak mramorovou dlažbu v chrámu antickém pokládal by.

„Hele, pánové, tuhle sem přijde jeden štamgast a povídá: Narodil se mi kluk, tři kila devadesát. Dáme si na to po rumu, ne, Mildo? A já mu říkám: A co žena? A von povídá: Ta se vo tom dítěti snad nedozví!“

Pingl se řehní, mrkne, za výčepem mizí, co na Olympu svém.

„Komu von řekne vtip, ten host se mu líbí,“ tvrdí antikvariátník.

„Pivo má dobré,“ říká Robert.

„Tak tady je ten Ladislav Landa. Básně,“ rozbaluje kšeft antikvariátník: pleš, bílé vlásy, bílý knírek, brýle, bílá košile s krátkým, světlá kalhota s krátkým, sandály na haksnách.

„Aha,“ bere Robert opatrně do rukou knihu.

„Je to za tisícovku, jak jsme se domluvili. Čejka na Lužinách to prodává za vosumnáct set.“

„Landa. Ladislav Landa... To vy si neumíte představit, co pro mě znamená. Já tu knížku držím poprvé v ruce. Ten Ladislav Landa je pohřbený na Malvazinkách, já kousek odtamtud bydlím. On umřel, ještě mu nebylo ani sedumnáct.“

„Sebevražda.“

„Ale pozor, ta sebevražda se stala ve škole, kde jeho táta dělal školníka. A na tu školu já se dívám z okna. A taky na tu stráň za školou, kde ho našli mrtvého. Jeho sestra zrovna v ty dny, kdy se to stalo, maturovala. A on se jí v dopise na rozloučenou hrozně moc omlouval, ale psal, že nemůže jinak. A on si vzal chemikálie ze školního kabinetu, vyšel na tu stráň, a tam, když ho našli mrtvého, tak měl pod hlavou takový polštářek z mechu a z trávy.“

V Robertových tmavých očích se rozžehne měkké světlo, kterému nelze odolat.

„Tak já vám to dám za šest set, když jste takovej zájemce. A to pivo zacáluju, já sem tady štamgast.“

Pegas vzlétá na zdi U Pegase. Robert letí s Ladislavem Landou v ruce. Sedne do tramvaje devítky a čte a prohlíží si knihu opatrnými prsty. Tramvaj si to klepe z hranice Hrdlořez přes Jarov, Chmelnici, Pražačku, Ohradu, Žižkov, Nové Město a Blatavu na Smíchov.

ČERVNOVÉ MÁMENÍ

U Terflerů tiše a trpělivě jako indiánský zvěd vyčkává pivo Kácov.

„Mohli bysme tam chodit. V pátek,“ hlásá Robert Antropius zvěst. Naléhavě, naléhavě, naléhavě. Je to jako když se podíváte do slepých očí chřestýše, které svou kořist ale dokážou spolehlivě rozpoznat i potmě. Je to jako dívat se do očí hypnotizéra z filmu o hypnotizérovi. Je to jako dívat se do očí pivnicovému převratu.

HISTORICKÁ EXKURZE

Robert Antropius: „Tak ty jsi u pana Syneckého studoval, Ivane?“

Jakub Synecký: „Jistěže u mě studoval.“

Ivan Martin: „To bylo výborný. I když na těch tvých přednáškách studenti vůbec nevěděli, která bije, Jakube. Ty předpokládáš, že už jsou vzdělaní. Ale oni nevědí vůbec nic. Já s nima dva roky studoval, tak mi to bylo naprosto jasné.“

Jakub Synecký: „Některé studentky ale jsou vzdělané. Například moje kmotřenka Helena.“

Ivan Martin: „Perfektní bylo, když jsme jeli na tejden na exkurzi na jižní Moravu. Jakub pařil do pěti do rána a šel spát jako poslední. A v osm se vstávalo a jelo se na Velehrad. Měli jsme svůj autobus.

A on si vzal mikrofon a začal přednášku o Velehradu, úplně perfektní, logickou, s přehledem. A na tom Velehradě pokračoval dál, probral gotiku, baroko, všechno úplně precizní. A to spal tři hodiny.“

Jakub Synecký: „To se studentama jinak nejde. Musíš pít víc než oni a ráno jít spát poslední. A první vstáváš a rovnou začínáš výklad. Jinak tě nikdy nebudou uznávat jako autoritu.“

LÉTO NAD ŘEKOU

A už je to tak a zase tady: nejen ve Šrámkově Písku, ale i v matce českých měst rok co rok: léto nad řekou.

Ta řeka je stejná v Písku jako v Praze a jmenuje se Vlahava. Jmenuje se Bahlava a Žlababa. Jmenuje se stříbropěnná a šumění a zvonění jejích jezů je čarovné, a kdo je jednou zaslechl, už na ně nikdy, nikdy nezapomene.

V Písku mají kamenný gotický most přes Mlahavu. A v Praze mají taky kamenný gotický most přes Vlahavu.

V Písku studoval na gymnáziu básník Fráňa Šrámek.

A v Praze pět, v níž se nachází hospoda U Terflerů, Fráňa Šrámek prožil na kopci o kus dál od řeky poslední léta svého života. Na adrese Fráni Šrámka 2302.

Dole na Smíchově rok co rok: léto nad řekou.

Uprostřed toho léta: ulice Elišky Peškové.

Uprostřed ulice Elišky Peškové: hospoda U Terflerů.

Z hospody U Terflerů: Výhled oknem na Pražský hrad.

U stolu s výhledem na Pražský hrad: Robert Antropius vyndává z kouzelného batohu Splav s podpisem Fráni Šrámka.

Na domě v ulici Fráni Šrámka, kde Fráňa Šrámek, sobotecký slavík, bydlel od roku 1937 až do své smrti v roce 1952, ale podpis Fráni Šrámka chybí.

„Je to možné?“

„Je, Roberte.“

„Je tam pamětní deska. Bez podpisu.“

„Ještě, že tak!“

„Na té desce je takový jako pastýřek s flautama. Ale má to být múza Euterpé.“

„Ještě jeden Kácov?“

„Ještě jednou jeden Kácov!“

LÉTO, LÉTO NAD ŘEKOU

U Terflerů se přes léto připravuje půda pro podzim nad řekou.

Tu půdu připravuje Robert Antropius. Orá, hnojí, zaorává, vláčí, zalévá, zalévá, zalévá, zalévá, zalévá.

U TERFLERŮ

„Aha, tak to jsou ti Terflerů. Ale je to tady pěkně ponuré,“ praví Josef Straka v pátek v létě navečer. „Tady bývala začátkem devadesátých let hospoda V Koutku. Byla taky strašně ponurá. Byl jsem tu jenom jednou. S redakcí časopisu Moderní analfabet, v devadesátém druhém roce, to jsem studoval první rok v Praze, bylo to ve čtvrtek patnáctého října.“

„Moderní analfabet?“ podivuje se Robert Antropius.

„To byl časopis, který dělal Václav Bidlo a Emil Hakl. A ještě Markéta Hrbková.“

„Emil Hakl,“ pokyvuje uznale Robert.

„Vycházel od roku 1990 do roku 1993.“

„Podívám se po antikvariátech.“

„Vyšla celkem čtyři čísla. Taky byl v redakci Václav Kahuda. Ale ten tady s námi ve čtvrtek patnáctého října v devadesátém druhém roce neseděl.“

„Kahuda. Ten je slavný,“ říká uznale Robert. „Já jsem rád, že jsi přišel, Pepo, dneska máš večer volno?“

„Na Avidou má pan Slavík kapelu a dýdžeje. A v Liberálu je dneska velká swingová tančírna. Ale já se nikam neženu. To je příjemné tady posedět, má to tady kromě ponurosti v sobě i pomalost. A pomalost je v té současné hektické době hrozně důležitá.“

Stůl pro čtyři U Terflerů pod oknem je osazený dvěma literáty.

Výhled na Pražský hrad.

Josef Straka má výzor Franze Kafky neboli židovského intelektuála. Olivová pleť, husté krátce střižené vlnité vlasy černější

než antropiusovské, hranaté brýle s výraznými černými obroučkami, modrá košile, šedé elegantní kalhoty protknuté v pase páskem, který jako kdyby včera přicestoval z Tel Avivu s diplomatickým pasem.

„A co ty, Pepo? Co teď pořádáš?“

„Organizuji letní festival Městské knihovny na Avidou. Jsou čtyři čtení týdně, takže je s tím dost práce. A pětadvacátého července odlétám na deset dnů na literární festival do Mexika.“

„Do Mexika? To je ohromné, Pepo.“

„Dostanu za to čtyřicet tisíc honorář.“

„Čtyřicet tisíc. To je skvělé, Pepo.“

Ekonomoskopická retrospektivka peněz těch: Robertův plat jako prodavače knih a propisek v krámku v Řepích je sedmnáct tisíc korun měsíčně.

„Vzhůru do Mexika,“ zdraví Robert Mexiko jako osobní garda Napoleona.

„Budeme bydlet přímo v centru.“

„Teda, Pepo!“

Robert Antropius kyne Mexiku City jako císař František Josef I. svému bratrovi Maxmiliánovi, mexickému císaři.

Císař František Josef I. trůní na obrázku nad výčepem U Terflerů, jako kdyby dvacátý osmý říjen roku 1918 nikdy nenastal.

„Mexiko,“ podotkne zasněně Pepa Straka.

„Ano, ovšem, koloniální baroko, pozoruhodný styl v duchu poněkud manýristickém, nic proti katedrále Zacatecas,“ usedá ke stolu pod oknem Jakub Synecký. Je takové vedro, že širák odložil na věšáku u dveří vedle kafkovského klobouku Josefova. Jakub Synecký je bez saka, v bílé košili specifického střihu. Zapaluje si cigaretu Benson & Hedges.

„Ano, latinskoamerické baroko, které se, jak říká Carlos Fuentes, topí ve své vlastní plodnosti. A je uměním fantasticky bohatých donátorů, ale zároveň uměním těch, kdo nic nemají, žebráků, kteří sedí v atriích kostelů, a domorodých rolníků, kteří přicházejí do kostela, aby bylo požehnáno zvířatům a ptákům.“

„To je Jakub Synecký, básník a historik. Vy se s Pepou asi neznáte?“ představuje předseda Robert.

„Já jsem se s vámi už viděl, pane Synecký, před sedmi lety v úterý desátého března v kavárně Legato. Bylo chladno, pršelo a uváděl jsem čtení Járy T.“

„Járy T.? No...“

Chvilka rozpačitého ticha.

„To jsem rád, že jste přišel, pane Synecký. A to je dobře, že se tady s Pepou znáte. Pivo mají výborné, sem bysme mohli chodit, co říkáte?“

Ťuk!

„Vy jste úplný předseda, pane Roberte,“ praví Jakub Synecký.

„Ahoj, Jakube, ahoj, Roberte,“ zdraví trojitou společností u stolu pro čtyři vysoký, štíhlý mladý muž s dlouhými vlasy sepnutými v culíku. Ano, správně: je to Ivan Martin.

„A už jsme čtyři,“ říká radostně Robert. „Tady bysme se mohli scházet. Já vás představím.“

„To je Ivan Martin, malíř. To je Josef Straka, básník a organizátor literárních večerů,“ představuje Robert Antropius dva, kteří doposaváde cizími si byli, než se seznámili.

„Úplný předseda.“

„On je předseda,“ souhlasí dlouhý malíř Ivan Martin.

„Předseda stolní společnosti,“ upřesní Josef Straka.

ŠTĚSTÍ AVOIDU

Robert Antropius v létě v sobotu po poledni potkává Adélu z Jarního domu. Na blešáku na Avidou.

„Ahoj, Adélo!“

„Ahoj, Roberte!“

„Adélo, ahoj!“

„Roberte, ahoj!“

„To jsem rád, že tě vidím!“

„To jsem ráda, že tě vidím!“

„To jsem rád!“

„To jsem ráda!“

„Neviděli jsme se sto sedmdesát pět dnů, přesně.“

„To si tak pamatuješ, Roberte?“

„Tak dlouho jsme si neřekli ahoj.“

„Ahoj.“

Toho ahojování a radosti je najednou tolik, že to loď Avoid neunese a potopí se o sto sedmdesát pět centimetrů pod hladinu Blatavy (Žvahlavy, Mlahavy). Neboli až na dno.

Na palubě: panika!

Adéla z Jarního domu se rychle zorientuje: v Jarním domě se stará o bezprizorné děti.

„Ta loď nás neunesla, Roberte. Nás dva. Na náplavku, rychle!“

Robert Antropius a Adéla z Jarního domu přeskakují palubní paniku, hop a skok! A jsou na náplavce.

Loď AVOID se vynoří o sto sedmdesát pět centimetrů a pluje po hladině řeky.

Na palubě: pokračující panika!

Žilou vyztužená náplavka radost Roberta a Adély ze shledání po mnoha dnech (sto sedmdesáti pěti) unese.

Na palubě: situace se stabilizuje.

Pan Ivo Slavík, provozovatel lodi AVOID, kterou mu půjčilo město: za což radní města panu Slavíkovi platí sto tisíc korun měsíčně, okamžitě zdvihne cenu piva o pětikorunu za plastáčkový půllitr: „Teď jsme unikátnější než Titanik!“

Adéla a Robert stojí na náplavce. Náplavka drží.

Robert Antropius, pár nazad let tomu, pracoval v Jarním domě. Adéla tam stále pracuje.

„Vzpomínáš?“

„Vzpomínáš?“

Adéla je ze Sušice.

„Přijď, Adélo, v pátek do hospody U Terflerů. Je to na Smíchově, u Kinského náměstí.“

„Přijdu, Roberte.“

„Támhle už jde Veronika, jdeme kupovat olivy.“

„Támhle už jde Jirka, jdeme kupovat židli.“

„Ahoj, Adélo!“

„Ahoj, Roberte!“

„Adélo, ahoj!“

„Roberte, ahoj!“

ADÉLA Z JARNÍHO DOMU

Ano, jako první z okouzlujících dam, slečen a paní začala docházet do hospody U Terflerů Adéla z Jarního domu.

„Jarní dům?““

„My tam s dětma z děčáků nacvičujeme, jaké to bude, až nebudou v děčáku.“

„A to jde?“

„To jde.“

„Život s nima zatočí, že nebudou vědět, že kdy byly nacvičený.“

„To ne! To my je naučíme, aby to zvládli,“ říká Adéla.

Adéla je obarvená na červenou zrzku a má zdravý rozum. Jarní dům řídí včetně účetnictví. Ředitel je akorát natřikrát vychcanej. Vychcal ho: kojot, hyena, skunk.

Jarní dům se nachází na bývalé faře u kostela svaté Trojice v Podskalí, na pravém břehu Mlahavy.

„Já jsem vlastně vystudovala kulturologii,“ říká Adéla a dopíjí šesté pivo. Je devět večer.

„Ó!“ obdivují ovaři ouplné oprázdňení sklenic Adélou.

Na Adéle není žádná opilost znát. Ani žádná pivní pobřišnice. Adéla je krasavice.

„Já jsem kulturoložka, ale v tom Jarním domě je to fakt lepší než v kultuře.“

„Já pracoval v Jarním domě deset let,“ hlásí se k tradici věčného jara Robert Antropius. „Na částečný úvazek při škole a pak nastálo. Deset let.“

OLIVY

Veroničiny vlasy vlají náplavkou.

Ne: Veroničiny vlasy vlají vervencovým vedrem vozžhavenou váplavkou.

Vlají...

BRANICKÝ SKLÍPEK

A to takhle jednou stojí letně na stojáka Jakub Synecký ve své oblíbené hospodě Branický sklípek v Jindřišské ulici. Má to sem kousek z Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy, kde pedagogicky